

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4562/2021
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Пенча Милић адвокат из ..., против тужене-противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., ради утврђења по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8101/16 од 19.01.2021. године, у седници одржаној 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8101/16 од 19.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3869/11 од 10.09.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужене-противтужиље, па је обавезан тужилац-противтужени да јој на име новчаних средстава стечених у заједници, а која средства су остала по престанку заједнице странака код тужиоца исплати износ од 9.925,50 швајцарских франака у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме банке у месту испуњења откупљују ефективну страну валуту са домицилном каматом на наведени износ у динарској противвредности почев од 13.10.2003. године до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужене-противтужиље и утврђено да је тужена-противтужиља власник $\frac{1}{2}$ идеалног удела на путничком аутомобилу марке „Ауди 90 Quattro“, ближе описаног у изреци, што је тужилац-противтужени дужан да призна и да туженој-противтужиљи дозволи да у поступку деобе издвоји свој сувласнички део. Ставом трећим изреке одлучено, је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Допунском пресудом Основног суда у Великој Плани П 3869/11 од 21.09.2016. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је он по основу стицања у брачној заједници са туженом власник $\frac{1}{2}$ новчаних средстава од 13.318,10 швајцарских франака који су остали на девизном рачуну тужене, што је она дужна да призна и да тужиоцу исплати динарску противвредност по најповољнијем курсу по коме банке у месту испуњења откупљују ефективну валуту са траженом каматом од 13.10.2003. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8101/16 од 19.01.2021. године, по одржаној главној расправи, ставом првим изреке, укинута су пресуда Основног суда у Великој Плани П 3869/11 од 10.09.2015. године и допунска пресуда Основног суда у Великој Плани П 3869/11 од 21.09.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да се утврди да је по основу стицања у брачној заједници са туженом -противтужиљом власник $\frac{1}{2}$ новчаних средстава од 13.318,10 швајцарских франака који су остали на девизном рачуну тужене- противтужиље и да се тужена- противтужиља обавезе да тужиоцу-противтуженом исплати динарску противвредност наведеног износа са траженом каматом од 13.10.2003. године. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужене-противтужиље и обавезан тужилац-противтужени да јој на име новчаних средстава стечених у заједници која су остала по престанку заједнице странака код тужиоца-противтуженог исплати износ од 9.925,50 швајцарских франака у динарској противвредности са домицилном каматом на наведени износ почев од 13.10.2003. године до исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је захтев тужене-противтужиље и утврђено да је она власник са $\frac{1}{2}$ удела путничког аутомобила марке „Ауди 90 Quattro“ ближе описаног у изреци што је тужилац-противтужени дужан да призна и да туженој-противтужиљи дозволи да у поступку деобе издвоји свој сувласнички део. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац- противтужени да туженој- противтужиљи накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка у укупном износу од 370.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена.

Према члану 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09). Према ставу 2. истог члана, ако је у поступцима из става 1. овог члана после ступања на снагу овог закона пресуда, односно решење којим се окончава поступак укинута и враћено на поновно суђење, поновни поступак спровешће се по одредбама овог закона.

Парнични поступак у овој правној ствари започет је у време важења Закона о парничном поступку ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09) и на њега се примењују одредбе овог закона у смислу члана 506. став 1. ЗПП, јер је пресуда укидана решењем од 19.10.2011.године, што значи пре ступања на снагу важећег ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 55/14), због чега се на овај случај не може применити члан 403. став 2. тачка 3. важећег ЗПП.

Међутим, у погледу цензуса за изјављивање ревизије применом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављеног у „Службеном гласнику РС“, број 55/14, ревизија је дозвољена

у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.09.2006. године са захтевом за утврђење права својине на одређеној непокретности. Вредност предмета спора по тужби је 6.659,05 CHF (5.536 евра). Противтужба тужене поднета је 10.10.2008. године, а вредност предмета спора је у противтужби поднеском од 14.09.2009. године, објективно преиначена повећањем противтужбеног захтева на износ од 11.759,50 CHF. Тужена-протвтужиља је поднеском од 12.02.2012.године, смањила противтужбени захтев на укупан износ од 9.925,50 CHF (6.567 евра) .

Како означена вредност предмета спора по тужби и по противтужби не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе – противтужбе, ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић